

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΩΘΗΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 231.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προκληρωμῆς.

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ

ΑΛΕΞΗΛΙΟΥ (διμ.πρ.βας).

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει νέον εἶδος ἀλεξηλίου παραγγελθέντος ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοὺς ἐν Σουδάν στρατιώτας της. Συνίσταται δὲ ἐξ Ἴνδοκαλάμου καὶ χάρτου, ὥστε εἶναι ἐλαφρότατον. Ὡς φαίνεται δ' ἐκ τῆς εἰκόνας, ἐφαρμόζεται στερεῶς εἰς τοὺς ὤμους εἰς τρόπον, ὥστε ἀφίνονται αἱ χεῖρες ἐλεύθεραι.

— Ὁ φωτισμὸς τῶν πόλεων χρεωστεῖται εἰς τὴν φιλόθρησκον βασιλίссαν τῆς Λοραίνης Λουίζαν, αὐζυγον Ἐρρίκου τοῦ Γ' βασιλέως

Νέον εἶδος ἀλεξηλίου.

τῆς Γαλλίας ἡ ὁποία ἐκρέμαζε τὰς εἰκόνας τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ὄλας τὰς γωνίας τῶν Παρισίων ἐμπροσθεν δ' αὐτῶν ἐκαίοντο τὴν νύκτα κηρία καὶ λύχνοι. Ὁ φωτισμὸς οὗτος ἐδῶκε τὴν πρώτην ιδέαν τοῦ νὰ φωτισθῶσιν αἱ ὁδοί, αἱ ὁποῖαι ἔνεκα τοῦ σκοτεινοῦ ἦσαν τότε πολὺ ἐπικίνδυνοι.

— Μόνον τὸ ἐν δέκατον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι στερεὰ ὕλη. Νεκρὸν σῶμα ζυγίζον 120 λίτρας, ἀποξηραίνόμενον ἐντὸς κλιθάνου μέχρις ἐντελοῦς αὐτοῦ ἐξατμίσσεως διατηρεῖ μόνον δέκα λίτρας ἐξ ὅλου τοῦ βάρους του.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΩΦΕΑΙΜΟΙ.

1. Μὴ δίδεις ἀκρόασιν εἰς ὅσα λέγεται ἐναντίον ἄλλων.
2. Μὴ πιστεύεις ταῦτα πρὶν ἔχεις ἀρκετὰς ἀποδείξεις ὅτι εἶναι ἀληθῆ.
3. Μὴ συμμερίζου τὰ φρονήματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κυκλοφοροῦν κακὰς φήμας περὶ τῶν ἄλλων.
4. Προσπάθει νὰ μετριάζῃς τὴν πονηρίαν, τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ἄλλους.
5. Πάντοτε πιστευσ, ὅτι ἂν ἤκούετο καὶ τὸ ἀντίθετον μέρος, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐφαίνετο θλιω. διαφορετικῆ.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

— Τὰ ἀγιοβασιλειάτικα δῶρα τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας εἰς τοὺς πτωχοὺς συνίσταντο εἰς 1,000 τεμάχια βοείου κρέατος καὶ 80,000 ὀκάδας ἀνθρώκων.

— Νέος ἀνδρὶὰς τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας θὰ στηθῆ προσέτι εἰς Οὐίνδσορ. Θὰ κατασκευασθῆ δὲ ἐξ ὀρυχάλκου καὶ θὰ ἴστανται ἐπὶ βάσεως γρανίτου ἐστῆλνωμένου.

— Ὁ ἀνδρὶὰς Ναπολέοντος τοῦ Γ'. θὰ στηθῆ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς νέας πλατείας τῆς πόλεως τοῦ Μιλάνου, ὡς φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν διὰ τὴν ἀπέλευσιν τῆς χώρας ἀπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ ζυγοῦ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιπομπήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ ὑπηρετής ἐνευσε καταφατικῶς, χωρὶς νὰ ἠμιλήσῃ, ῥίψας ἐνταυτῷ λοζὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς κ. Λουκίας, διότι ἦτο περιέργος νὰ ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε τοῦτο εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ ἀποσύρῃ τὸ πινάκιον ἀπ' ἐμπροσθεν τῆς Χαΐδης, ἐκείνη ἤρπασε τὴν φρατζόλαν καὶ τὴν ἔχωσεν εἰς τὴν τσέπην τῆς. Τοῦτο ἔφερεν εἰς πειρασμὸν τὸν Σεβαστιανὸν νὰ γελᾷ ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι δὲν ἐπετρέπετο τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκράτησε τὸν ἑαυτὸν του καὶ περιέμενε μὲ τὸ πινάκιον εἰς χεῖρας προσφέρων τὸ ψάρι εἰς τὴν Χαΐδην.

— Ἡμπορῶ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ ψάρι; τοῦτο ἤρωτησεν ἐκ νέου ἡ Χαΐδη.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἐνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς του, ὅτι ἠδύνατο.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Χαΐδη, δός μοι σὺ ἀπ' αὐτό! Τοιαύτην χωριατοσύνην ὁ δυστυχὴς Σεβαστιανὸς δὲν εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὴν ἄνωγόν του ὅθεν ἤρχισε νὰ δεικνύῃ ῥησιμεία γέλωτος, καὶ διατάχθη ἀμέσως νὰ ἀφήσῃ τὸ πινάκιον μὲ τὸ ψάρι ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ν' ἀπέλθῃ. Ἀφοῦ δὲ ἐκλείσει τὴν θύραν κατόπιν του, ἡ κ. Λουκία ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Χαΐτην, «Βλέπω, εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ σὲ διδάξωμεν καὶ πῶς νὰ φέρεσαι εἰς τὴν τράπεζαν, Χαΐτη! Ἄκουε λοιπὸν, καὶ εἰς ὀλίγον ὥραν τῆς εἶπε πῶς πρέπει νὰ κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πῶς νὰ τρώγῃ, καὶ πῶς νὰ φέρεται εἰς τοὺς ὑπηρετάς, ὅταν ὑπῆρτοῦν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐκτὸς τούτου μὲ τὸν Σεβαστιανὸν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἠμιλῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃς καμίαν ὑπόθεσιν σπουδαίαν νὰ ἐκτελέσῃ διὰ σέ. Πρέπει δὲ νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ σὺ, ὅταν ἠμιλῆς εἰς αὐτόν, καὶ τὸ κυρία, ὅταν ἀποτείνεσαι εἰς τὴν Τινέτην καὶ ἐμέ. Ἡ κυρία Κλάρα θὰ σὲ εἶπῃ πῶς νὰ τὴν ὀνομάζῃς. Μετὰ τοῦτο ἡ καλὴ κ. Λουκία ἤρχισε νὰ τὴν διδάσκῃ διάφορα ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ Χαΐδη ἀπεκοιμήθη, διότι ἦτο κουρασμένη ἐκ τοῦ ταξιδίου!

— Ὅλη σου ἡ διδασκαλία ἐπῆγε στὸν ἀέρα! παρετήρησεν ἡ Κλάρα μειδιῶσα. Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐνύσταζε καὶ δὲν ἤκουσε τίποτε ἀπὸ ὅσα τῆς εἶπες. Καλλίον ἂν ἐφύλαττες τὰς διδασκαλίας σου δι' αὔριον!

— Ποῖος ἤξευρε τί θὰ τραβήξωμεν μὲ τὴν χωριατοπούλαν ταύτην! εἶπεν ἡ κ. Λουκία, καλέσασα συγχρόνως τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τινέτην διὰ τοῦ κώδωνος νὰ ἔλθουν καὶ μεταφέρουν τὴν Χαΐδην εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.

Ἡ παραχῆ τῆς κυρίας Λουκίας.

Ὅταν ἡ Χαΐδη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της τὴν ἐπομένην πρῶϊαν εἰς τὴν Φραγκόρτην, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὕρισκετο καὶ τί ἐβλεπε. Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐκύτταξε τριγύρω τὰ διάφορα πράγματα, παρετήρησε τὰς ὠραίας εἰκόνας καὶ τὰς ὠραίας αὐλαίας (κουρτίνας), τὸν λαμπρὸν καθρέπτην καὶ τὰ ὠραία χρώματα τῶν τοίχων, τὴν μικρὰν λευκὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἀγγεῖον πλήρες ἀνθῶν καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εὕρισκετο παραζαλισμένη ἐκ τῆς θέας αὐτῶν. Τέλος ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο εἰς τὴν Φραγκόρτην, καὶ ταχέως ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τῆς αἱ παραγγελίαι, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει τὴν παρελθούσαν ἡμέραν, καὶ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης τῆς, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἐνίφθη, ἐκτενίσθη καὶ ἐφόρεσε τὰ φορέματά της. Ἀφοῦ δὲ παρετήρησεν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶδεν, ὅτι ὅλα εἶχον καλῶς, ἐπῆγε πρῶτον πρὸς ἓν τῶν παραθύρων, ἔπειτα εἰς ἄλλο καὶ κατόπιν εἰς τὸ τρίτον καὶ ἐθεώρησεν ἐξῴθεν, τῆς ἐφάνη δέ, ὅτι ἦτο ὡς πουλάκι κλεισμένον εἰς κλωβόν. Οὔτε βουνά, οὔτε κοιλάδας, οὔτε δένδρα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, εἰμὴ οἰκίας, παράθυρα καὶ ὁδοὺς πλήρεις ἀμαζῶν καὶ ἀνθρώπων!

Ἦτο ἀκόμη πολὺ ἐνωρίς, διότι ἡ Χαΐδη συνείθιζε νὰ σηκώνεται πολὺ πρῶτὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παποῦ τῆς ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ νὰ ἐξέρχεται, ὅταν ὁ καιρὸς τοῦ σιγῶν διατῆσθαι νὰ συνάξῃ τὰ ἄνθη τὰ ὁποία εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶχον ἀνοιχθῆ τὰ πέταλά των.

Καθὼς τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον εὕρισκε ἐαυτὸ διὰ πρῶτην φοράν περιορισμένον ἐντὸς λαμπροῦ κλωβίου καὶ πηδᾶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητοῦν μέρος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, καὶ πετάξῃ ἀπὸ κλαδίον εἰς κλαδίον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναται, οὕτω καὶ ἡ Χαΐδη ἠσθάνετο τὴν πρῶϊαν ἐκείνην.

Ἐνῶ δὲ εὕρισκετο εἰς τὴν περίλυπον ταύτην κατάστασιν, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἡ κεφαλὴ τῆς Τινέτης, κρᾶζουσα! «Πρόγευμα ἔτοιμον!»

Ἀλλ' ἡ Χαΐδη δὲν ἐκατάλαβεν ὅτι τοῦτο ἐσημαίνειν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ὅθεν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ἐκάθησεν εἰς μίαν καθίκλαν πλησίον τῆς μαρμαρίνης τραπέζης καὶ παρετήρει τὰ ἄνθη, τὰ ὁποία ἦσαν ἐπάνω αὐτῆς. Μετ' ὀλίγον ἤκουσε ποδοβολητὸν καὶ εἶδεν ἐκ νέου τὴν θύραν ν' ἀνοιχθῆ μὲ βίαν ὑπὸ τῆς κ. Λουκίας.

— Δὲν καταλαμβάνεις τί θὰ εἶπῃ «πρόγευμα ἔτοιμον!» ἠρώτησε μὲ ὀργὴν τὴν Χαΐδην. «Ἐλα ἀμέσως!»

Ἡ Χαΐδη ἐσηκώθη καὶ ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Λουκίαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ κ. Κλάρα ἐκάθητο περιμένουσα αὐτήν. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ εἰσήλθε

τὴν ἐχαιρέτησε μὲ πολλὴν χάριν καὶ μὲ γλυκεῖς λόγους, καὶ οὕτω τὴν ἔλαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν μοναξίαν καὶ τὸν ἀπότομον τρόπον τῆς Λουκίας. Οὕτω ὅλοι ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ πρόγευμα ἰτελείωσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τῆς Χαίδης.

Ἀκολουθεῖ

**Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕ ΚΡΟΥΔΕΝΕΡ
ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α΄ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ**
(Ἦκε προηγουμένου φύλλον).

Ἐπερηφανευθεὶς ἐκ τῶν νικῶν του, ὁ Ναπολέων εἰσέβαλε μετὰ ἡμίσειος ἑκατομμυρίου καλῶς γεγυμνασμένων στρατιωτῶν εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ Ἰσάρου, ἐλπίζων νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του, ὅπως εἶχε κατασυντρίψῃ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας, καὶ πάντες, μὴ ἐξαιρουμένων τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του, μετὰ δακρύων παρεκάλουν αὐτὸν νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν. Ἀπεφασίσθη τὸ τελευταῖον.

Τὴν πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς πρωτεύουσῆς τοῦ νύκτα, κυρία τις τῆς Αὐλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἐκάθητο ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν πάρωρον ἐπίσκεψίν της, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν ἑνὲς τεμάχιον χάρτου, παρακάλεσάσα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον, καὶ εἰπούσα, ὅτι θὰ τῷ παρήξει πολλὴν παρηγορίαν. Τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἔθεσε τὸ χαρτίον εἰς τὸ θυλάκιόν του, δὲν ἐσυλλογίσθη δὲ περὶ αὐτοῦ εἰμὴ μετὰ τρεῖς νύκτας, ὅταν διὰ πρώτην φοράν κατεκλήθη, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐκβαλὼν τὸ φέρεμά του εὔρε τὸ χαρτίον, ρίψας δὲ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, παρετήρησεν, ὅτι ἦτο ἀντίγραφον τοῦ ἐννενηκοστοῦ πρώτου ψαλμοῦ. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποκοιμηθῇ ἕνεκα τῆς μεγάλης κοπώσεως, ἐφώνησε τὸν ἱερέα του, ὅστις ἔμμενεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς ἀγίας Γραφῆς. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ἤνοιξε τὴν Γραφήν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν 91ον ψαλμόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ προσβληθεὶς ἐκ τῆς συμπτώσεως, ἠκραζέτο ὡς ἂν ἤκουε αὐτὸν τὸν Θεὸν λαλοῦντα εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῆς ὥρας ἀληθῶς ἔλεγε περὶ τοῦ Ὑψίστου, «Αὐτὸς εἶναι καταφύγιόν μου καὶ φρούριόν μου καὶ βράχος μου—εἰς Αὐτὸν θέλω ἐλπίζει.»

Ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν πίστιν του καὶ τῷ ἔδωκε τὴν νίκην καθ' ὅλων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ἡ χιὼν καὶ ὁ πάγος καὶ ὁ τρομερὸς παγετὸς ἐξέπλήρωσαν τὴν θείαν βουλήν, τὸ δὲ μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸν στράτευμα τοῦ ἐπιδρομῆως κατε-

στράφη μὲ καταστροφὴν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ὑπέστη ὁ στρατὸς τοῦ Σενναχειριμ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας, τὸν ὅποιον ἐκτύπησεν ὁ Κύριος διὰ τὴν ἔπαρσιν αὐτοῦ. Ὁ δὲ νικητὴς ἔδειξε τὴν πρὸς τὸν Κύριον εὐγνωμοσύνην του, δεῖξας ἔλεος εἰς τοὺς νικηθέντας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος περιποιήθη φιλανθρώπως τοὺς διασωθέντας πληγωμένους καὶ ἀσθενεῖς ἐκ τοῦ μεγάλου στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπισκεπτόμενος μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ παρηγορῶν αὐτοὺς εἰς τὰ νοσοκομεία, ὅπου ὁ τύφος ἐδεκάτιζε τοὺς ὑπὸ τοῦ φύχους καὶ τῆς πείνης καταβεβλημένους Γάλλους.

Ὅλα ταῦτα εἶχε πράξει πρὸ τῆς 4ης Ἰουνίου, ὅτε ἐκάθητο μελαγχολικὸς καὶ σύνους εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἐιλθρον. Τῷ ἔλλειπε κἄτι τι, ἢ δὲ καρδία του συνησθάνετο τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Ὁ κόσμος ὅλος ἐθαύμαζε καὶ ἐπῆνει τὴν γενναιοψυχίαν του καὶ τὴν πρὸς τοὺς νικηθέντας συγκατάβασιν του, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν πόθον του. Ὅτι ἐπῶθει, ὅτι ἐχρειάζετο ἦτο εἰρήνη — εἰρήνη τῆς ψυχῆς — εἰρήνη μὲ τὸν Θεόν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε παραιτήσῃ πάσας τὰς ἐξωτερικὰς ἀμαρτίας, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἀμαρτίαν ἀπὸ τῆς καρδίας του. Ὅσα περισσότερον ἠγωνίζετο, τόσο περισσότερον ἠσθάνετο τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀμηχανίαν του. Οὐδέμία παρηγορία εἶρχετο ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Βίβλου του, εὐρίσκετο δὲ εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀπελπισίας, ὅτε αἰφνης ἐνεθυμήθη, ὅτι ἤκουσέ ποτε περὶ μιᾶς Γαλλίδος, ἣτις ἐφημιζέτο διὰ τὴν εὐσέθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτῆς, ἣτις εἶχε γράψῃ ποτὲ εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν μίαν περίεργον ἐπιστολήν περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. «Ἐπεθύμουν ἢ κυρία Δὲ Κρούδενερ νὰ ἤρχετο καὶ πρὸς ἐμὲ καινὰ μοὶ ὠμίλει, ἵσως μὲ ἐβοήθει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου ταύτην,» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ καθ' ἑαυτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀγαπητὸς του ὑπάσπιστός της εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. «Μεγαλειότατε — εἶπε μὲ τόνον δειλίας — εἶναι μία κυρία εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἐπιμένει νὰ ἴδῃ τὴν Μεγαλειότητά σας. Καὶ τόσο ἐξώρας! Τῆς εἶπον ὅσα ἠδυνήθην διὰ νὰ τὴν καταπεισῶ νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ξεφορτωθῶ!

— Ποία εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἡ Δέσποινα Δὲ Κρούδενερ!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀκούσας τὸ ὄνομα, ἐστάθη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἀφωνος — τῷ ἐφάνη ὅτι ὠνειρεύετο. Συνελθὼν δὲ διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἐν λόγῳ κυρία.
(ἀκολουθεῖ.)

Η ΠΡΩΪΑ.

1 Ἡ ὡραία πρωΐα προβάλλει
ἐνδυμένη τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου,
βουτηγμένη εἰς μῦρα καὶ κάλλι,
ὡς ἡ νύμφη ἐνδόξου νυμφίου.
Σκυθρωπὴ μετ' αὐτὴν ἡ ἑσπέρα
κατὰ πόδας ὡς δούλη ἀγρία
χύνει σκότῃ παντοῦ στὸν αἰθέρα
καὶ σκεπάζει καὶ ρόδα καὶ ἴα.

2 Τῆς ἀνοίξεως ὄραν γλυκεῖαν
χαιρετίζουν τὰ εὖσομα ἄνθη,
ἐνδυμένα στολὴν θαυμασίαν
θαυμαστῶς καθαρά ἀπὸ πάθῃ.
Τὸ φθινόπωρον πλὴν ψυχρὰ ὦρα
τὴν ἀγκάλην κατόπιν ἀνοίγει
κι' ἀνθοστῆλιστον εὖσομον χώρα
χαρεπάκιος δεχθὲν καταπνίγει.

Ἡ
αἰωνία πρωΐα ἐν οὐρανῷ.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ φωτὸς αἰωνίου ὑπάρχει
κ' ἡ ἡμέρα οὐδέποτε' ἐκλείφει.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ λαμπρὰ αἰωνίως ὑπάρχει
κ' ἡ λαμπρότης οὐδέποτε' ἐκλείφει.

3 Εἰς τὸ θέρος χαρὰ πανταχόθεν !
 πτηνὰ ψάλλον εὐμβέλωσ τὸν Πλάστην
 χωρὶς κίβων λαθόντα θεῖδεν
 καὶ τροφήν καὶ ποτὸν καθεκάστην.
 Ἄλλὰ ψύχος θριμύ τὸν χειμῶνα
 ἐπελθὼν ἐκφοβίζει τοὺς ψάλλας
 καὶ ἀρίστου αὐτὸν καὶ θινθρόνα
 καὶ σκηρόνου εἰς εἴρας καὶ φράτας.

4 Τίς θνητὸς ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος
 θὰ ὑπάγῃ σ' ἐκείνην τὴν γῆν,
 ὅπου φῶς καὶ παιδρότης καὶ κάλλος
 αἰονίως κοσμοῦν τὴν ψυχὴν ;
 Τὸ εὐθὲς ὅστις πράττει ἐκθύμως,
 τὸν Θεὸν ὅστις πάντα ροβεῖται,
 καὶ ἀκάκων παιδίαν ὁ δῆμος
 θαυμασίως ἐκεῖ εὐλογεῖται.

Οἰκογένεια προσευχομένη.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
 γῆ ψαλμῶν Ἀρχαγγέλων ὑπάρχει
 καὶ ὁ ὕμνος οὐδέποτε ἐκλείπει.

Ναί, ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
 τῶν πιστῶν ἡ ἀνάπαυσις εἶναι
 καὶ οὐδέποτε θέλει ἐκλείπει.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ: ΛΑΤΡΕΙΑ: ΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΗ,

Ἡ θεὰ οἰκογενείας εὐτάκτου, εὐπρεποῦς, ὁμοιουρούσης καὶ ἀγαπομένης εἶναι θέαμα ὡραῖον, ἐντυπωτικὸν καὶ θελητικόν· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἢ προσγινομένη εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς θεᾶς οἰκογενείας εὐσεβοῦς ἐνασχολουμένης εἰς τὴν οἰκογενειακὴν λατρείαν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἄλλην ἐντύπωσιν, καὶ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀνέρχεται ἀκουσίως ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ οἰκογενειακὴ λατρεία, ὅταν ἐκτελεῖται καθὼς πρέπει, διαχέει τὴν ἐπιρροὴν τῆς καθ' ἑλὸν τὸν οἶκον, ἰδίως ὁμῶς ἐπιηράζει καλῶς τὰ τέκνα. Διὰ τῆς οἰκογενειακῆς λατρείας ἕκαστον τέκνον αὐξάνει μὲ τὴν συναίσθησιν, ὅτι ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τιμᾶται εἰς πᾶν πρᾶγμα, ὅτι καμμία ὑπόθεσις εἰς τὴν ζωὴν ταύτην δὲν δύναται νὰ εὐδοθη ἄνευ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἢ ἡ σπουδὴ θὰ ἦσαν ἀπροστάτευτα καὶ τρόπον τινα βίβηλα ἄνευ τοιαύτης τινὸς ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ οἰκογενειακὴ λατρεία, ἢ ὅποια γίνεται ὀρθῶς καθ' ἕκαστην ἡμέραν, ἐμφυτεύει καὶ διεγείρει εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων, τὸ συναίσθημα τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ καθήκοντος τοῦ νὰ σέβηται, ὑπακούῃ καὶ ἀγαπᾷ αὐτόν, καὶ τῆς ἀνάγκης καὶ ὠφελιμότητος τῆς προσευχῆς καὶ τῆς εὐχαριστίας.

Ἐνῶ ἡ οἰκογένεια κύπτει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σπανίως δύναται νὰ εὐρεθῇ υἱὸς ἢ θυγάτηρ, τοῦ ὁποίου τὴν προσοχὴν δὲν ἤθελε πρὸς στιγμὴν ἐπισύρει ἢ προσευχὴ καὶ δέησις τοῦ πατρὸς. Μικραὶ ἐντυπώσεις, ἂν καὶ διαβατικαί, γίνονται τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν παιδίων καὶ μὲ τὸν καιρὸν αὐξάνουσαι κάμνουν αὐτὰ εὐσεβεῖς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἀγαθοὺς πολίτας καὶ καλοὺς γονεῖς.

Ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν καὶ σφαλμάτων τῆς οἰκογενείας, ἢ εὐχαριστία διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς θεᾶς Προνοίας καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια κάμνει εἰς τὸν Θεὸν εὐσεβῆς οἰκοδεσπότης, παρέχονται ἀπὸ τὰς περιστάσεις τῆς οἰκογενείας, ἕκαστον δὲ μέλος αὐτῆς θὰ συναισθάνηται, ὅτι εἶναι ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς τοῦ πατρὸς, ἢ δὲ καρδία τοῦ διὰ τῆς θεᾶς εὐλογίας θὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ τέλους ἀγάπην πρὸς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προσευχῆται καθ' ἑλὸν.

Ὅσον εὐχάριστος καὶ ἂν ἦναι ὁ οἶκος καθίσταται δεκάκις εὐχαριστότερος διὰ τῆς οἰκογενειακῆς λατρείας. Ἡ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ἐστία ἔχει βεβαίως τὰ φυσικὰ τῆς θέλητρα, ἀλλ' ὅταν

στερῆται θρησκευτικῶν ἀναμνήσεων εἶναι ὀλιγότερον ἀγαπητὴ καὶ ἐπιθυμητὴ τοιαύτας δὲ θρησκευτικὰς ἀναμνήσεις τίποτε ἄλλο δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ εἰμὴ ἢ οἰκογενειακὴ λατρεία.

Ῥίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα· εἰς τὴν σεμνοπρεπῆ στάσιν καὶ ἀκόμη σεμνοπρεπεστέραν ἐκφρασιν τῶν προσώπων ὄλων τῶν μελῶν τῆς προσευχομένης οἰκογενείας, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλει κάμει ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν εἰς τὴν μνήμην σας.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἔχη τὰ καλὰ ταῦτα ἀποτελέσματα ἢ οἰκογενειακὴ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη ἢ Ἁγία Γραφή νὰ ἀναγινώσκηται τακτικῶς καθ' ἕκαστην εἰς τὴν οἰκογένειαν, οἱ δὲ γονεῖς νὰ ἦναι εὐσεβεῖς, ὥστε διὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς των νὰ παραδειγματίζουσι τὰς ἀληθείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὰς ὁποίας ἀναγινώσκουν.

Ἀπὸ σᾶς γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἀναγινώσκετε τὰς λέξεις ταύτας, ἐξαρτάται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἢ παρούσα καὶ ἢ μέλλουσα εἰρήνη καὶ εὐτυχία τῶν τέκνων σας. Κάμνετε λοιπὸν χρῆσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ θὰ εὐλογῆτε τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο αἰωνίως.

ΔΙΑΤΙ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΙ ΕΠΕΘΥΜΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝῃ.

Πρὸ τινων ἐτῶν, προσεκλήθη νὰ ἐπισκεφθῶ κοράσιον ἐπαιετῆς, τὸ ὁποῖον, ὡς μοι εἶπον, ἦτο εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Οἱ γονεῖς του ἐκατοικοῦσαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στενάς ὁδοῦς. Ὅτε ἐφθασα ἐκεῖ, μίαν γυνῆ ἤμοι εἶδεις τὸ μέρος, ὅπου τὸ κοράσιον ἔκειτο, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὸ ἐκάθησα πλησίον τῆς κλίνης του. Λαβὼν δὲ τὴν χεῖράν του, εἶπον, «Τί μὲ ἤθελες, ἀγάπη μου;» «Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἶδω, κύριε, πρὶν ἀποθάνω,» ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— «Τῷ ὄντι, μέλλεις νὰ ἀποθάνῃς!» εἶπον.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἀναλάβῃς;

— Ἐλπίζω ὄχι, κύριε.

— Καὶ διὰ τί τάχα;

— Διότι, εἶπεν ἐκείνη, ἀφότου ἐγνώρισα τὸν Κύριον Ἰ. Χριστόν, προσπαθῶ νὰ καταπείσω τὸν πατέρα νὰ ἔλθῃ νὰ ἀκούσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δὲν θέλει νὰ πατήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι, ἂν ἀποθάνω, σεῖς θὰ ἔχητε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἐναφιάσητε.

— Βεβαίωτατα, ἀγάπη μου, εἶπον.

— Σκέπτομαι δὲ, ὅτι, ἂν ἀποθάνω, ὁ πατήρ θὰ ἦναι εἰς τὴν κηδείαν μου, τότε δὲ σεῖς θὰ κηρύξῃτε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς αὐτόν. Εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ ἀποθάνω δεκάκις, ἀρκεῖ διὰ τούτου ὁ

ἀγαπητός μου πατήρ καὶ ἀκούσῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπαξ, τοῦλάχιστον!»

Αὕτη ἡ ἀγάπη, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου ἐκείνου ἦτο θαυμαστή. Ὅθεν ἐπροτίμα νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ μίαν καὶ μόνην φορὰν τὸ Εὐαγγέλιον ὁ πατήρ της!

Τὸ κοράσιον πράγματι ἀπέθανεν, ὡς ἐπερίμενον, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡμέραν ἐμελλε νὰ ἐνταφιασθῆ, ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην μου ἀσθενής· ἐλυπούμην δέ, συλλογιζόμενος τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου κορασίου τοῦ νὰ τὸ ἐνταφιάσω ἐγώ.

Μετά τινα καιρὸν, ἀγροϊκὸς τις ἄνθρωπος μοι ἐπεσκέφθη καὶ μοι ἔδωκε τὴν χεῖρά του. «Δὲν με γνωρίζεις, κύριε;»

— Ὅχι, ἀπεκρίθην.

— Εἶμαι ὁ πατήρ τῆς μικρᾶς Μαρίας, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθης ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της— ὁ πατήρ ἐκείνης, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ, διότι ἤκουσα αὐτὴν νὰ λέγῃ, ὅτι ἐπροτίμα νὰ ἀποθάνῃ δεκάκις, ἀντὶ τούτου κατῴρωνε νὰ με κάμῃ νὰ ἀκούσω μίαν φορὰν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ λόγοι της ἐκείνοι σχεδὸν ἐσπάρραξαν τὴν καρδίαν μου, καὶ τῶρα ἐπιθυμῶ νὰ διδάχθω τὰ ἀφορῶντα τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου. Ἡ ἐπιθυμία του ἐγένετο καὶ μετ' ὀλίγον εἶχον τὴν εὐχαριστήσιν νὰ τὸν συγκαταριθμήσω μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας μου.

Ἡ ΖΑΧΑΡΙΣ ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀναφέρουσι τὴν Ζαχαρίαν, ἀν καὶ Ζάχαρις ἡ γλυκοκάλαμος ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ ναύαρχος Νέαρχος εὗρεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἰνδίας.

Καὶ πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς ἀναφέρεται «εἶδος τι μέλιτος ὠνομαζομένου Ζάχαρον, ἔχον τὴν ὄψιν τοῦ ἀλατος.» Εἶναι γνωστὸν, προσέτι, ὅτι ὁ Γαληνὸς διέταπεν αὐτὸ ὡς ἰατρικόν.

Τὸν χυμὸν τοῦ ζαχαροκαλάμου μετεχειρίζοντο τινὰ τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὡς μεθυστικὸν ποτόν. Οἱ Ἀραβες μετεχειρίζοντο τὴν Ζάχαριν εἰς μέγαν ποσότητα. Ἱστορεῖται δέ, ὅτι εἰς τοὺς γάμους τοῦ Καλίφου Μασκάδη Βενριτάλε ἔδαπανήθησαν 80,000 λίτραι ζαχαρέως πρὸς κατασκευὴν γλυκυσμάτων εἰς τὴν Βαγδάτην.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἡ Ζάχαρις εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Τὸ 1166 ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ἔδωκεν εἰς τοὺς Βενεδικτίνους μοναχοὺς μύλον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξέθλιβον τὸν ὄπὸν τοῦ ζαχαροκαλάμου καὶ τοὺς ἐχώρισε τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχαρέως.

Εἰς τὴν Γερμανίαν εἰσῆχθη μόνον κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Τὸ 1745 ὁ κ. Μάγγραφ, διάσημος χημικὸς ἀνέγνωσε μίαν πραγματικὴν ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βερολίνῳ, περὶ τοῦ χυμοῦ φυτῶν τινῶν ἐντοπιῶν, ἰδίως τῶν κοκκινογυλιῶν, καὶ εἰδείξεν εἰς αὐτοὺς δείγματα ζαχαρέως, κατασκευασθείσης ἐξ αὐτοῦ. Ἄλλ' οἱ συνάδελφοί του ἀκαδημαϊκοὶ τὸν περιεγέλασαν καὶ οὕτως ἡ ἀνακάλυψις του ἰματαιώθη.

Ἄλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος ὁ κ. Ἀχαρδ, μαθητὴς τοῦ Μάγγραφ, εὗρων τὴν πραγματικὴν ταύτην ἀπεφάσισε εἰς ἰδρῶσιν ἐργοστάσιον εἰς τὴν Σιλεσίαν, πρὸς κατασκευὴν ζαχαρέως. Ἄλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς του καὶ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως, ἡ ἐπιχειρήσις του ἀπέτυχε, καὶ μόνον μετὰ 100 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάγγραφ ἡ κατασκευὴ τῆς ζαχαρέως ἐκ τεύτλων (κοκκινογυλιῶν) ἐπιτεύχθη.

Σήμερον ἡ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπῃν ἐξοδουομένη Ζάχαρις προέρχεται ἀπὸ τεύτλα. Μόλις δὲ διακρίνεται τῆς ζαχαρέως, ἥτις κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλαμον· εἶναι δὲ καὶ εὐθηνότερα αὐτῆς.

ΚΗΡΟΥΔΡΟΝ.

Τὸ φάρι τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκαμεν τὴν ὀνομασίαν ταύτην, εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βορειοδυτικῶν μερῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, διότι ὄχι μόνον ὡς τροφή χρησιμεύει, ἀλλὰ καὶ διὰ φωτισμόν.

Εἰς τινα ἐποχὴν τοῦ ἔτους οἱ ἰχθύς οὔτοι ἐρχονται κατὰ μέγαν κοπάδιαν πλησίον τῶν παραλιῶν, τότε δὲ οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται μετὰ τὰ πλοιάριά των καὶ διὰ δικτύων προσηρμοσμένων εἰς τὸ ἄκρον μακρῶν ξύλων πιάνουσι χιλιάδας ἐξ αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ γωπίσωσι τὰ πλοιάριά των ἐρχονται εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ πρῶτον μὲν τὰ ἀπλώνουν εἰς μέρος στεγνόν διὰ νὰ ξηρανθοῦν. Ἀφοῦ δὲ τὰ ἀποξηράνουν καὶ γίνουσι ὡς οἱ παρ' ἡμῖν Τσίροι, τὰ καπνίζουσι, διὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν κακὴν ὁσμὴν καὶ τὰ ἀποθηκεύουσι διὰ μέλλουσαν χρῆσιν. Ὅταν δὲ θέλουσι φῶς, λαμβάνουσι ἐν καὶ τὸ ἐμπήγουσι ἐκ τοῦ μέρους τῆς οὐρᾶς εἰς εἶδος τι σκίμποδος, ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένου, τὸ ἀνάπτουσι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ οὕτως ἀπολαμβάνουσι φῶς ἀμυδρόν, τὸ ὁποῖον διαρκεῖ ἀρκετὴν ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἰχθύς οὔτοι εἶναι πολὺ παχεῖς, ὅσους δὲν χρειάζονται νὰ μεταχειρισθῶν ὡς κηρία, τοὺς βράζουσι καὶ ἐξάγουσι τὸ πάχος, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ ἐλαίου ἢ βουτύρου εἰς τὸ φαγητόν, ἀφοῦ τὸ θέσουν εἰς φιάλας (βουτίλιας), τὰς ὁποίας κατασκευάζουσι ἀπὸ ἐν θαλάσ-

σιον φυτόν. τὸ ὅποιον φέεται εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Οὕτως ἡ ἀγαθὴ θεία Πρόναια προμηθεύει εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν ἐκείνων μερῶν τὰ μέσα πρὸς φωτισμὸν καὶ τροφήν διὰ τῶν ἰχθύων τούτων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

—**Ἡ δύναμις τῆς θρησκείας τοῦ Εὐαγγελίου.**— Ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κατορθῶνῃ δύο μεγάλα πράγματα, τὰ ὅποια κανὲν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται.

1) Νὰ κάμῃ τοὺς κακοὺς, καλοὺς, νὰ μεταβάλῃ τοὺς βλασφημοὺς, τοὺς πονηροὺς εἰς ἐταρτέτους, τοὺς ἀχρεῖους εἰς ἀγαθοὺς, καὶ τοὺς ἀνείλικρινεῖς καὶ ὑποκριτὰς εἰς εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς, τοὺς σκληροὺς καὶ ἀσπλαγγχοὺς εἰς συμπαιθεῖς καὶ ἐλεήμονας, τοὺς υπερηφάνους εἰς ταπεινοὺς καὶ τοὺς ἄμειδους καὶ ὀκνηροὺς εἰς ἐπιμελεῖς καὶ δραστήριους, καὶ νὰ ἀνυψῶνῃ καὶ ἐξευγενίσῃ τοὺς ἐξηυτελισμένους καὶ ἐξηχρησμένους. 2) Νὰ πρᾶξῃ τὰ συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ἕως σήμερον, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ὅλαι αἱ μεγάλα ἀναμορφώσεις, κοινωνικαί, πολιτικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ χρωστούται εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Εὐαγγελίου. — Λοιπόν, τέκνα μου, ἀναγινώσατε, πιστεύετε καὶ ὑπακούετε τῷ Εὐαγγελίῳ, ἵνα θέλητε νὰ καρποθῆτε τὰς εὐλογίας του καὶ νὰ γίνετε τὸ μέσον εὐλογίας εἰς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς σας.

— **Καὶ τὰ φυτὰ ἀποικοῦν.** — Ὁ ἀποικοισμὸς τῶν φυτῶν γίνεταί κατὰ τρεῖς τρόπους.

Διὰ τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια τρώγουσιν ἐκ τῶν φυτῶν ἢ καρπῶν αὐτῶν καὶ ἀποθέτουσιν τοὺς σπόρους αὐτῶν διὰ τῆς κόπρου των εἰς ἄλλας χώρας.

Διὰ τοῦ ἀνέμου. Ὁ σπόρος φυτῶν τινων εἶναι περιβεβλημένος ἀπὸ εἶδος τι περῶν, ἀναρπασθόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μεταφέρεται εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας.

Διὰ τῆς μεταφυτεύσεως ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῶων οὕτω καὶ μεταξὺ τῶν φυτῶν πᾶν εἶδος προσπαθεῖ νὰ ἐκτείνῃ τὸν κύκλον τῆς ἐπικρατείας του, ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον, καὶ ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς, ἀγωνιζόμενον νὰ ἐκτοπίσῃ τὰ ἐντόπια καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκείνα, ὅπου τὸ κλίμα δὲν εἶναι εὐνοϊκὸν εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν αὐτοῦ, ὅπως παρατηρεῖται εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα.

Διὰ τῆς πάσεως ταύτης πολλὰ ἔξωθεν ἔλθοντα φυτὰ εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, Ἀμερικὴν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ κατάρθρωσαν νὰ καταπιῖξουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἐντόπια.

Παντοῦ εἰς τὴν φύσιν παρατηρεῖται μέγας ἀγὼν ποῖον νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ ἄλλου — ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς τρυφερᾶς βοτάνης· τὸ δὲ κατασταθὲν ἰσχυρότερον, καταπονεῖ καὶ τέλος ἐξαφανίζει τὸ ἀσθενές.

Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια ὁδηγεῖ τὸν φυσικόν, ὡς καὶ τὸν ἠθικὸν κόσμον εἰς τὴν τελειότητα, μεταχειριζομένη ὡς μέσα τὰ φυσικὰ στοιχεῖα καὶ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, διὰ τῆς ὁρθῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ τοῦ ὁποῖο βελτιοῦται ὁ φυσικὸς διοργανισμὸς καὶ αὐξάνεται ἡ χρησιμότης τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῶων. Ἄς γίνεταί μόνον τοῦτο πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος.

— **Ἀνέκδοτα περὶ τυφλῶν.** — Καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν ἀπάρχουσιν 23,000 τυφλῶν. Τούτων 14,000 δὲν ἔχουσι καμμίαν ἐνασχόλησιν, αἱ λοιπαὶ 9,000 ἐνασχολοῦνται εἰς διαφόρους ἐργασίας· 2 εἶναι ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως εἰς πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, 2 δεσμοφύλακες, 4 ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, 28 ἱεροχρῆμας, 500 μουσικοὶ, 165 εἰναι πλύστραι, 36 γραμματεῖς ἐμπορικῶν καταστημάτων, 400 περιηγηταί, 6,000 κατασκευάζουσι κάνιστρα, στρώματα, βοῦρτες κλπ, 300 μεταπράται καὶ οἱ λοιποὶ εἰς ἄλλα. Ἐξ ὅλων

τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τυφλῶν τὸ ἐν τρίτον εἶναι τυφλοὶ ἐκ γενετῆς, ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων εἶναι ἴσος.

—**Τὸ θαυμαστότερον ὥρολόγιον τῆς ὑψηλοῦ.**— Περιεργον ὥρολόγιον κατασκευάσθη ὑπὸ μηχανικοῦ τινος, Βέλγην λεγομένου, εἰς τὸ Μέλαν Δάσος, καὶ ὄπερ κατὰ τὸν ἀπρωτὸν τῶν Τηλέγραφον#, θὰ ὑπερβῇ πᾶν ἄλλο ἐγένετο μέχρι τοιοῦτου εἶδους.

Ἔχει ὕψος 3 μέτρων καὶ 50 ἑκατοστῶν, πλάτος 2 μέτρων 75 ἑκατοστῶν. Δεικνύει τὰ δευτερόλεπτα, τὰ λεπτά, τὰ τέταρτα, τὰς ὥρας, τὰς ἡμέρας, τὰς ἑβδομάδας, τοὺς μῆνας, τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους, τὰ συνήθη καὶ τὰ βίσεκτα ἕτη μέχρι τέλους τοῦ 9999 μ. Χ. ἔτους. Ἐκτὸς τούτου δεικνύει τὰς φάσεις τῆς Σελήνης καὶ τὰς πλείστας τῶν συνειδηζόμενων ἀστρονομικῶν πληροφοριῶν.

Πλήθος αὐτομάτων παριστᾷ τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὴν θρησκευτικὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ἀρχαίας μυθολογίας. Ἐξήκοντα ἀγαλμάτια δεικνύουσι τὰ ἐξήκοντα λεπτά. Ὁ θάνατος παρίσταται ὑπὸ τὸ στήμα σκελετοῦ. Εἰς ἄλλας ὁρᾶς βλέπει τις τοὺς δώδεκα ἀποστόλους, τὰς ἐπτὰ ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Σαϊκήρου, τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους ἢ τῶς δώδεκα ζωδιακοῦς, τὴν νύκτα ἐξέρχεται φρονεῖ τις καὶ σημάζει τὰς ὥρας διὰ σάλπιγγας. Κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου εἰς ἀέλιωτο ἔμπανιζεται καὶ ἄδει. Ὑπάρχει ἐπίσης κώλυψ τις ὅστις φαίνεται ἀπαξ τοῦ ἔτους, τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔαρος.

Ἐκτὸς τῶν εἰκόπων αὐτῶν, βλέπει τις σειρὰν ὀλίγη κινήτων εἰκονογραφίαν, ἐπὶ μίλτου, δεικνυουσῶν ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐπτὰ ἡμέρας τῆς Δημιουργίας καὶ τοὺς δεκατέσσαρας σταθμοὺς τοῦ ὁδοῦ τοῦ σταυροῦ. Κατὰ ὀρισμέναις ὥραις εἰς νεοκὸρος σημαίνει κώδωνά τινα καὶ προσεύχεται. Πάντα δὲ συνοδεύονται ὑπὸ γλυκυτάτης μουσικῆς.

— Καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἐξεμεταλλεύθη χρυσὸς μὲν ἀξίας 500 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων, ἄργυρος δὲ 650 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων.

— Παρατηρεῖται, ὅτι μερικὰ ζῶα εἶναι προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ, ὡς λ. χ. οἱ μύρμηκες, οἱ χοῖροι κλπ.

Ἐν Ἀμερικῇ οἱ μύρμηκες καὶ οἱ ποτικαὶ προγνωρίζουν τὰς πλημμύρας καὶ μεταναστεύουσιν ἀπὸ τὰ παρόνθια τῶν ποταμῶν μέρη εἰς ἄλλα ὑψηλότερα, ὅπου ἡ πλημμύρα δὲν φθάει καὶ οὕτω σώζονται.

Τὰ ζῶα ταῦτα παρατηροῦν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ μιμοῦνται τὸ παράδειγμα των, σώζοντες τοιοῦτοτρόπως τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν των.

— Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες διηγοῦνται τὸ ἐξῆς περίβηρον συμβᾶν. Ὁ λόρδος Ῥόλλε ἐγεννήθη τὸ 1750, ἐννομευθὲν εἰς τρίτον γάμον τὴν λαίδη Ρόλλε τὸ 1782, ἀπέθανε δὲ ἐκεῖνος μὲν τὸ 1844, αὐτὴ δὲ τὸ 1885, ὥστε ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἐκείνου μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς παρήλθον 135 ἔτη.

Ὁ λόρδος Ῥόλλε κατὰ τὴν στέφιν τῆς βασιλείας Βικτωρίας ἐγλίτιστος ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐστημένος ὁ βασιλικὸς θρόνος καὶ ἐκυλιόθη μέχρι τῆς βάσεως αὐτῆς — ἀνηγέρθη ὅμως ἀμέσως καὶ ἤρχισε πάλιν ν' ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, ἀλλ' ἡ βασίλισσα ἀρνήσατο τὸν θρόνον τῆς κατέθη πρὸς προὔπαντησιν αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν γενικῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ.

— **Ἀδθεντικὸς ὄρεσμος καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.**— Ὅταν ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος τῆς Πρωσίας ἐπισκέφθη τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον ἐν Πολωνίᾳ, οὗτος ἠθέλησε νὰ ὑποδεθῇ αὐτὸν ἐν στολῇ Πρωσικῇ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ στολὴ εἶχε λησμονηθῆ ἐν Πετροῦπόλει. Ἄλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορος ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ὅθεν τηλεγραφικῶς διετάχθη ὁ ἐν Πετροῦπόλει αὐλάρχης νὰ τῷ πέμψῃ τὴν στολὴν ταύτην. Ἡ διαταγὴ ἔφθασεν ἐκεῖ τηλεγραφικῶς, ἡ στολὴ δὲ ἐστάλη αὐθιρὸν εἰς τὴν ὁγν ὥραν τῆς ἐσπέρας δι' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ, ἐπιβάντος εἰς μίαν ἀτμάμαζαν, ἔφθασεν εἰς Λιτόβσκη, ὅπου ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ τὴν 7ην τῆς ἐπομένης πρωίας, διατρέψασα 589 μίλια εἰς 13 ὥρας. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ αὕτη ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ πᾶσα ἄλλη συγκίνησις!